

DE LAATSTE BOODSCHAP VAN HET JAAR

Een preek uitgesproken door C.H. Spurgeon, op zondagavond 28 december 1873, in de
Metropolitan Tabernacle, Newington.

Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen; en wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen. Joh.

6:37

Wij zijn gekomen aan de laatste zondagavond en de laatste openbare eredienst van weer een voorbijgaand jaar. Voor sommigen van ons zou dit wel eens de laatste zondag op aarde kunnen zijn — de laatste keer dat wij in dit leven samen de dag des Heeren vieren. Het past ons daarom ons hart te richten op plechtige en gewichtige zaken — dingen van het hoogste belang, die rechtstreeks raken aan onze eeuwige bestemming. Ik bid dat de Heilige Geest deze hele gemeente doortrekt met diepe ernst, en dat Hij mij bijzonder genade schenkt om te spreken zoals ik behoort te spreken over woorden die wel bekend zijn, maar toch van een ontzaglijke betekenis.

Het is mij alsof de Heere mij vanavond juist deze tekst opnieuw voor uw aandacht heeft gegeven — niet als iets nieuws, maar als een waarheid die wij steeds weer moeten overdenken. Ik heb over deze woorden al menigmaal gesproken, maar vanavond wil ik er **drie gedachten** uit lichten die de tekst ons helder voor ogen stelt:

1. **Er is slechts één weg tot zaligheid.**

“Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.”

En: “Wie tot Mij komt.”

Dit leert ons de **uitsluitende genade** van God als enige bron van redding.

2. **Deze weg zal door sommigen zeker worden bewandeld.**

“Allen die de Vader Mij geeft, zullen tot Mij komen.”

Dit openbaart de **almacht van goddelijke genade** — genade die haar doel nooit mist.

3. Allen die deze weg gaan, zullen behouden worden.

“Wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen.”

Dit verkondigt de **volheid en de vrijheid van goddelijke genade** — een genade die nooit tekortschiet en nooit faalt.

I. Ten eerste leren we uit onze tekst DE EXCLUSIVITEIT VAN GODDELIJKE GENADE; ER IS MAAR ÉÉN WEG NAAR VERLOSSING: Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.” “Hij die tot Mij komt.” **Komen tot Jezus**, is de enige weg tot verlossing. Als er ooit een andere weg mogelijk was geweest, zou deze nooit geopend zijn. Het is ondenkbaar dat God Zijn eniggeboren, geliefde Zoon zou hebben gegeven om te sterven aan het kruis van Golgotha om zondaars te redden, als er een andere manier was geweest die recht deed aan de volmaakte gerechtigheid van God.

Als mensen het eeuwige leven hadden kunnen binnengaan zonder te wandelen over het pad dat door het bloed van Jezus is bevestigd en geheiligd, dan zou dat bloed nooit “voor velen vergoten zijn tot vergeving van zonden.” Het feit dat God deze nieuwe en levende weg heeft geopend, bewijst dat er geen andere is. Want Hij zou die nooit bereid hebben, tenzij zij absoluut noodzakelijk was geweest. Dat dit de enige weg tot redding is, wordt keer op keer in de Schrift met heilige nadruk bevestigd. Paulus schrijft, onder leiding van de Heilige Geest:

“Niemand kan een ander fundament leggen dan wat gelegd is, dat is Jezus Christus.” En aan Timotheüs, zijn geestelijke zoon, zegt hij: “Er is één God en er is ook één Middelaar tussen God en mensen: de mens Christus Jezus.” En onze Heere Zelf — die liefdevoller sprak dan ooit een mensenhart heeft geklopt — verklaarde in plechtige ernst, vlak vóór Zijn hemelvaart: “Wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar wie niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden.”

Er is dus **geen andere weg tot zaligheid**. En de Schrift waarschuwt zondaars getrouw: hoe aantrekkelijk andere paden ook mogen lijken, het einde ervan is de dood — “eeuwige ondergang, verwijderd van de tegenwoordigheid van de Heere en van de heerlijkheid van Zijn macht.” Toen Jezus zei: “Ik ben de Weg”, was het Zijn bedoeling om alle andere wegen uit te sluiten. Wees daarom op uw hoede dat u niet omkomt terwijl u een valse weg bewandelt. Wees niet zoals de dwaze en weerspannige mensen in de dagen van Jeremia, tegen wie de HEERE zei: “Ga staan op de wegen, en zie, vraag naar de aloude paden, waar toch de goede weg is, en bewandel die. Dan zult u rust vinden

voor uw ziel.” Maar helaas, zij antwoordden: “Wij zullen daarin niet wandelen.” **Wees niet zoals zij.**

Wat betekent het dan om tot Christus te komen? In onze tekst wordt de weg van redding tweemaal beschreven als ‘tot Christus komen’. Maar wat betekent dat werkelijk? Het is niet slechts een uiterlijke beweging — niet de verplaatsing van het lichaam van de ene plaats naar de andere. Velen kwamen zo tot Christus toen Hij op aarde wandelde: zij verdrongen zich om Hem heen, raakten Hem aan, drongen tot Hem door — maar het nabij zijn van Zijn lichaam schonk hun geen redding. Velen van hen keerden zich van Hem af, toen Zijn boodschap te scherp bleek voor hun harde harten. Wat is dus het ware *komen tot Christus*? Het betekent vóór alles: dat men zich **afkeert van elk vertrouwen in zichzelf** of in enig ander, en dat men zich uitsluitend en volkomen **verlaat op Jezus alleen**.

Om tot een persoon te komen, moet men zich afwenden van iemand anders die in een andere richting staat. Zo ook: wie tot Christus wil komen, moet zich afwenden van zelfvertrouwen. U moet ophouden te steunen op alles wat u hebt gedaan of nog hoopt te doen. U mag uw hoop niet bouwen op de aalmoezen die u hebt gegeven, of op de gebeden die u hebt uitgesproken, of op de kerkdiensten die u hebt bezocht. U moet elke gedachte aan redding uit uzelf verwerpen — ja, die afschuwen — net zoals Paulus deed toen hij, na zijn vroegere verdiensten te hebben opgesomd, schreef:

“Maar wat voor mij winst was, dat heb ik om Christus' wil als schade beschouwd. Ja, beslist, ik beschouw ook alles als schade vanwege de voortreffelijkheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heere, om Wie ik dat alles als schade ervaren heb. En ik beschouw het als vuiligheid, opdat ik Christus mag winnen, en in Hem gevonden word, niet met mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof in Christus is, namelijk de rechtvaardigheid uit God door middel van het geloof.”

Als u vastbesloten bent **tot Christus te komen**, dan moet u eerst al uw vertrouwen op anderen als middel tot redding loslaten. Als u tot nu toe vertrouwd hebt op uw vrome afkomst — op uw christelijke vader of moeder — of als u meent veilig te zijn door uw omgang met gelovige mensen; als u uw hoop stelt op iemand die zich “priester” noemt, of vertrouwt op wat hij voor uw ziel kan doen — ik smeed u dringend: werp al dat vertrouwen van u af! Want zolang u dat niet doet, kunt u niet werkelijk tot Christus komen.

Als u steunt op rituelen, op ceremoniën of zogenaamde “sacramenten” — of dat nu doopwater is, brood en wijn, of een priesterlijke handeling, gewaad of gebaar — als uw hoop rust op iets anders dan **de Heere Jezus Christus alleen**, laat dan die dodelijke illusies varen! Geen van die dingen, noch alles samen, kan u helpen de ware weg tot redding te vinden.

Let erop: de tekst spreekt — en het is de Heere Jezus Zelf die spreekt — over *komen tot een Persoon*: “Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen; en wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen.”

Zie hoe persoonlijk dit is — zowel voor wie komt, als voor Hem tot wie hij komt. Dat is het hart van de zaak: er moet een persoonlijke komst zijn tot de **persoonlijke Christus**. Het is niet genoeg om slechts tot de leer van Christus te komen. Natuurlijk moet u geloven wat Hij onderwijst, maar het geloven van Zijn leer alleen zal u niet redden, als u niet tot *Hemzelf* komt. Het is ook niet genoeg om tot Zijn geboden te komen en te proberen ze te gehoorzamen — dat is een onmogelijke onderneming in eigen kracht. Nee, u moet eerst tot Christus komen, en Hem vertrouwen voor uw redding; dan zal Zijn Geest uw hart vervullen, u onderwijzen in Zijn waarheid en u in staat stellen Zijn wegen te volgen.

Wie is Hij tot wie u moet komen? Luister goed: Hij is de eeuwige Zoon van de eeuwige Vader — de Schepper van hemel en aarde, door wiens woord de wereld werd gevormd en haar baan ontving. Voor Hem buigen engelen, cherubs en serafs in eerbiedige aanbidding. Toch heeft deze Koning der koningen, in ondoorgrondelijke liefde en vernedering, **Zichzelf ontledigd**, de gestalte van een dienstknecht aangenomen, en is de mensen gelijk geworden. Als mens heeft Hij Zich vernederd, en is gehoorzaam geworden tot de dood — ja, tot de dood aan het kruis.

Het is **tot Hem** dat u moet komen — tot de vleesgeworden God, even waarachtig Zoon des mensen als Zoon van God. En de kern van dat geloof is dit: het geloof in het kruis. Niet in een houten of stenen kruis, waar mensen zich bijgelovig voor neerbuigen, maar in de **leer van het kruis** — de eeuwige waarheid van het verzoenend offer van Christus, die vandaag niet minder aanstoot geeft dan in de tijd van Paulus. Geloof dat God de zonden van al Zijn volk — die Hij Hem van eeuwigheid had gegeven — heeft gelegd op Zijn heilige, smetteloze Zoon; en dat de Vader zelfs behagen vond in dat lijden, vanwege de wonderlijke vrucht die eruit zou voortkomen: de redding van velen.

Denkt u dat dit te sterk is gezegd? Luister dan naar de profeet Jesaja: “Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons ieder naar zijn eigen weg. Maar de HEERE heeft de ongerechtigheid van

ons allen op Hem doen neerkomen. Maar het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen, Hij heeft Hem ziek gemaakt. Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zal Hij nageslacht zien, Hij zal de dagen verlengen; het welbehagen van de HEERE zal door Zijn hand voorspoedig zijn.”

Als u, mijn broeder of zuster, uw vertrouwen stelt op dit grote verzoenende offer, en gelooft dat **Christus stierf aan het kruis in uw plaats**, als uw Plaatsvervanger en Vertegenwoordiger, dan bent u zalig — dan bent u de enige weg tot verlossing binnengegaan.

Maar wees hiervan **volkomen verzekerd**: als u de vleesgeworden God verwerpt; als u weigert op Hem te vertrouwen; als u niet tot Hem komt om leven te ontvangen — dan is er **geen andere weg tot verlossing**, en er zal er ook nooit één zijn. Vergeet dit nooit: dezelfde Jezus die is opgevaren naar de hemel, zal op dezelfde wijze terugkeren. En wanneer Hij komt “om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen, en wonderbaar te worden in allen, die geloven,” zal Zijn verschijning voor velen niet glorie, maar ontzetting en verschrikking brengen.

Want dan, zo zegt de Schrift, “zal de Heere Jezus vanuit de hemel geopenbaard worden met de engelen van Zijn kracht, wanneer Hij met vlammend vuur wraak oefent over hen die God niet kennen, en over hen die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn. Zij zullen als straf het eeuwig verderf ondergaan, weg van het aangezicht van de Heere en van de heerlijkheid van Zijn macht. ”

Dan zal het te laat zijn om zich te verbergen. Tevergeefs zullen de schuldigen roepen tot de bergen en de rotsen: “Val op ons en verberg ons voor het aangezicht van Hem Die op de troon zit, en voor de toorn van het Lam. Want de grote dag van Zijn toorn is aangebroken en wie kan dan staande blijven?”

II. Onze tekst leert ons bovendien over de ALMACHT VAN GODDELIJKE GENADE — ER ZIJN ER DIE DEZE ENE WEG TOT VERLOSSING WERKELIJK ZULLEN VINDEN: “Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.”

Allereerst: er zijn er die **aan Christus gegeven zijn**. Wij geloven dat de Schrift duidelijk openbaart dat de Heere, nog vóór de schepping van de wereld, vooruitzag naar het menselijk geslacht dat Hij zou vormen, en dat Hij uit die massa van mensen een volk voor Zichzelf verkoos — een volk dat Hij aan Zijn Zoon gaf als beloning voor het lijden dat Hij voor hen zou dragen. Petrus schrijft aan de gelovigen: “Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een

volk dat God Zich tot Zijn eigendom maakte; opdat u de deugden zou verkondigen van Hem Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.”

En Paulus schrijft aan Timotheüs: “Het vaste fundament van God staan, met dit zegel: De Heere kent wie van Hem zijn.” Wij kennen hen niet — maar Hij kent ze allen, en Hij beschouwt hen als Zijn bijzondere schat: “En zij zullen voor Mij, zegt de HEERE van de legermachten, op de dag die Ik maken zal, een persoonlijk eigendom zijn.” Deze mensen **zijn door de Vader aan Christus gegeven**, en telkens weer herhaalde Hij dit in Zijn hogepriesterlijk gebed. Het begon met deze woorden: “Vader, het uur is gekomen, verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijkt zoals U Hem macht gegeven hebt over alle vlees, opdat Hij eeuwig leven geeft aan allen die U Hem gegeven hebt.” En in onze tekst zegt Hij: “Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.” Er is geen onzekerheid in Zijn stem — zij **zullen** komen!

De onweerstaanbare werking van genade. “Maar,” zegt iemand, “zal God hen dan dwingen tegen hun wil te komen?” Nee — Hij werkt niet door geweld, maar door genade. Op de dag van Zijn kracht maakt Hij hen gewillig. Door de leer van Zijn Geest onderwijst en verlicht Hij hen; Hij overtuigt, trekt en overwint zonder hun wil te breken. “Maar zij zijn blind,” zegt een ander. De Heere antwoordt: “Ik zal blinden leiden langs een weg die zij niet gekend hebben.” “Maar zij zijn halsstarrig.” De Heere zegt: “Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken.” “Maar zij zijn dood!” Ja, dat is waar — maar Hij maakt levend wie dood zijn in zonden en overtredingen. Zo werkt God in mensen, zonder hun persoonlijke verantwoordelijkheid aan te tasten; Hij vernieuwt hun hart, zodat zij bereid zijn om zich geheel aan Christus over te geven — lichaam, ziel en geest — om voor eeuwig van Hem te zijn.

De troost voor Gods dienaren. Waarom vertelt Christus ons dit? Ten dele, om **Zijn dienaren te troosten**. Het breekt het hart van een prediker om Christus te verkondigen aan zondaars die weigeren tot Hem te komen; om het Evangelie te tonen aan ogen die er geen schoonheid in zien; om Zijn naam te prijzen voor oren die niet geraakt worden door de melodie van Zijn genade. Onze Meester zegt:

“Mijn dienaren, uw arbeid is niet tevergeefs; uw kracht zal niet vergeefs worden besteed. Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen. Als zij die eerst uitgenodigd waren voor het grote bruiloftsmaal zich met uitvluchten verontschuldigen, dan zullen anderen komen — het huis zal vol

worden. Als farizeeën en schriftgeleerden Mij blijven verwerpen, zullen tollenaars en zondaars Mij graag ontvangen. Ga daarom door, Mijn dienaren, met het verkondigen van het blijde nieuws van redding; want alles wat Mijn Vader Mij gegeven heeft, **moet en zal** tot Mij komen.”

Christus faalt niet. Christus zegt dit ook om de hoogmoedigen te weerleggen die menen dat Zijn kruiswerk vergeefs zal zijn als zij zich niet bekeren. Hoe velen spreken in onze dagen minachtend over het Evangelie — zij noemen het ouderwets, onwetenschappelijk, niet passend bij de geest van de tijd. Maar bent u werkelijk zo dwaas te denken dat het offer van Golgotha tevergeefs is geweest, en dat uw ongeloof de plannen van de Almachtige kan vrijdelen? O nee — “Hij zal de vrucht van Zijn zielsstrijd zien en verzadigd worden.” Wat is uw ongeloof dan? Een nietige vlieg, die verdrinkt in een glas water, en meent dat zijn worsteling de oceanen beroert. Zo meent de atheïst dat zijn dwaze dromen het eeuwig raadsbesluit van God teniet kunnen doen. Ik zeg u, mens: u kunt Gods voornemen niet hinderen, noch Christus een greintje van Zijn heerlijkheid ontnemen.

Wilt u niet tot Hem komen? Hij is niet verrast. Hij wist het — en tóch zal wat de Vader Hem gaf zeker tot Hem komen. Wilt u niet strijden onder Zijn banier? Anderen zullen dat doen. En de grote Zoon van David zal nooit gebrek hebben aan soldaten die voor Hem meer doen en meer durven dan Davids helden voor hun koning.

Voltaire pochte dat hij leefde in het nachtlucht van een stervend christendom — maar zijn “schemering” bleek de **dageraad** van een nieuw ontwaken. Julianus de Afvallige zwoer dat hij “de Nazarener” zou verslaan, maar zijn laatste woorden waren: “O Galileeër, Gij hebt overwonnen!” Ja, Hij hééft overwonnen — en Hij zal blijven overwinnen. En zij die zich tegen Hem verhardden, zullen ontdekken dat de steen die de bouwlieden verwierpen, de hoeksteen is geworden in Gods eeuwige tempel — een steen van aanstoot en een rots van struikeling voor allen die Hem verwerpen. **Wee de mens op wie die steen valt — want hij zal tot stof worden verbrijzeld.** Ik geloof dat Jezus deze woorden — “Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen” — ook sprak om Zijn volk met vreugde te vervullen. Wij voelen ons vaak bedroefd over de dagen waarin wij leven; er is meer dan genoeg om ons te doen zuchten over de zonden, het onrecht, en de geestelijke duisternis die de wereld vervult. En helaas, ook binnen de belijdende kerk is er zoveel wat ons bedroeft. Maar zij die de Heere liefhebben en Hem dienen, blijven niet zonder troost.

De raadsbesluiten van God zullen allemaal worden vervuld. Geen enkele ziel die door de Vader

aan Christus is gegeven, zal in eeuwigheid verloren gaan. Geen macht van katholicisme of ritualisme, geen filosofie van oosterse wijsheid of grove afgoderij, geen dwaling van islam of enig ander ‘-isme’ zal één naam uit het levensboek van het Lam kunnen wissen. Christus zal nooit beroofd worden van de vrucht van Zijn zielsarbeid. Satan mag razen, zijn legioenen mogen opstijgen uit de bodemloze put, en zich verenigen met goddeloze mensen om de Kerk van God omver te werpen — toch zal, gegrondvest op de Rots, “de poorten van de hel haar niet overweldigen.”

De koningen van de aarde mogen samenspannen tegen de Heere en Zijn Gezalfde, de heersers mogen beraadslagen, maar “*Hij die in de hemel woont, zal lachen; de Heere zal hen bespotten.*” En wanneer de geschiedenis van deze kleine wereld is voltooid, zal blijken dat Christus niets dan waarheid sprak toen Hij zei: “*Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.*”

III. DE VOLHEID EN VRIJHEID VAN DE GENADE GODS. “Wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen.” Hier komen we bij het laatste — en misschien wel het prachtigste — deel van onze overdenking: de **volheid en vrijheid van de genade Gods**. Dit vers betekent dat **ieder die tot Christus komt, zeker zal worden behouden**. Want als Christus hem niet zal afwijzen, wie zou hem dan nog kunnen veroordelen? Zodra iemand tot Christus komt, wordt hij aangenomen, en wie eenmaal door Christus is aangenomen, is voor eeuwig gered — geen macht op aarde of in de hel kan zijn zaligheid vernietigen. “Maar,” zegt iemand, “stel dat iemand tot Christus komt en ontdekt dat hij niet één van hen is die de Vader Hem gegeven heeft?” Nee, veronderstel niet wat onmogelijk is. Er is **nog nooit** een mens tot Christus gekomen die niet van eeuwigheid tot Hem was bestemd. Allen die tot Hem komen, zijn door de Vader tot Hem getrokken, en niemand wordt door de Vader getrokken die niet al van eeuwigheid aan de Zoon is gegeven. Daarom is er niets in deze leer dat ook maar één zoekende zondaar zou moeten tegenhouden.

Ik weet zeker — want Gods Woord zegt het — dat Hij een uitverkoren volk heeft. En ik weet even zeker — want hetzelfde Woord zegt het — dat ieder die tot Christus komt, behouden zal worden. Wanneer mensen mij vragen hoe ik die twee waarheden met elkaar kan verzoenen, zeg ik hun meestal: *dat hoeft niet*. Ze zijn nooit met elkaar in tegenspraak geweest. Beide zijn waar, en beide gaan over dezelfde mensen: zij die tot Christus komen, zijn juist degenen die van eeuwigheid aan Hem gegeven zijn door de Vader.

Jezus Christus spreekt nog steeds tot ons: “Wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen.” “Maar,

Heere,” zegt iemand, “die man heeft een afschuwelijk leven geleid – zou U hém willen aannemen als hij tot U komt?” “O ja,” antwoordt Christus, “wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen.” “Maar Heere, hij is een dronkaard geweest, een godslasteraar.” Zelfs als u eraan toevoegt dat hij een overspelige is, een leugenaar, een dief, een meineedpleger – ja, zelfs een moordenaar – dan zal Jezus Christus nog steeds zeggen: “Wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen.”

Wat zijn verleden ook geweest is – als hij oprecht berouw heeft over zijn zonden en vertrouwt op Mijn verzoenend bloed om hem van zijn schuld te reinigen – zullen zijn zonden en ongerechtigheden hem nooit meer worden toegerekend. Als ik hier de grootste zondaar ter wereld voor mij had, zou ik hem of haar zeggen: “Mijn vriend, als u hier en nu op de Heere Jezus Christus wilt vertrouwen – de enige Verlosser van zondaars – kan ik u, op gezag van God Zelf, verzekeren dat: ‘Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.’ Dan zult u, net als de vrouw in de stad – de zondares die zoveel vergeving ontving – Christus innig liefhebben, *omdat u veel vergeven is.*” “Ah,” zegt een arme ziel, “maar ik voel niet dat ik genoeg berouw heb. Mijn hart lijkt zo hard, en mijn tranen vloeien niet genoeg over mijn vele overtredingen.” Wacht even, mijn vriend. Pak, als u kunt, uw Bijbel erbij – of luister goed terwijl ik de tekst nogmaals lees: “Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen; en wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen.”

Staat er in die woorden iets over *hoeveel* u moet voelen? Staat er iets over uw gevoel – zelfs maar één lettergreep? **Geen enkel woord.** Het enige wat de Heere vraagt, is dat u *komt*. En komen betekent: *op Hem vertrouwen*. Te rusten in Zijn volbrachte werk. Eenvoudig te zeggen met het hart – zoals wij het vaak zingen:

“Ik geloof, ik zal geloven,
Dat Jezus stierf voor mij;
Dat Hij aan het kruis Zijn bloed vergiet,
Opdat ik vrij van zonden zij.”

Dat is, zoals Maarten Luther het noemde, het “evangelie in het klein.” Het geldt evenzeer voor u als voor elke andere gelovige: “Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.” Let op – in dat vers staat niets over gevoelens. Het draait geheel om **geloof**. En zodra u in Jezus gelooft, zal

Gods Heilige Geest u de juiste gevoelens schenken: dankbaarheid, liefde, vreugde, hoop, vrede, moed, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, matigheid — de heerlijke “vruchten van de Geest.” Deze zullen groeien vanuit de gezegende wortel van het geloof in Christus, en zo zult u steeds meer bevestigd worden in uw zaligheid. Want de Heere Zelf heeft gezegd: “Aan hun vruchten zult gij hen kennen.”

Misschien is er hier, op deze laatste zondagavond van weer een jaar, iemand die bij zichzelf denkt: “Waarom ben ik vanavond eigenlijk gekomen? Ik ben alles geweest wat ik níét had moeten zijn, en niets van wat ik had moeten zijn.” Maar, mijn vriend — verlangt u ernaar om een nieuw leven te beginnen, nog voordat het nieuwe jaar aanbreekt? Bent u bereid uw zonden achter u te laten? Verlangt u ernaar een heilig mens te worden? Is het de diepe wens van uw hart om gered te worden? Dan roep ik u op om te luisteren naar de stem van Jezus Christus, die zegt: “Wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen.”

Er is niets — werkelijk niets — dat iemand buiten die belofte uitsluit, als hij maar **tot Christus komt**. U zegt misschien: “Ik ben een vreemd mens, anders dan anderen.” Wel, dat heb ik ook vaak van mezelf gezegd — een mens die in geen enkel hokje paste. U veroordeelt uzelf — dat deed ik ook voordat ik Hem vond. U voelt zich, zoals George Whitefield het noemde, “een van de verstotenen van de duivel” — zo ver heen dat zelfs Satan u niet meer wil. Wel, u en ik zouden elkaar de hand moeten schudden, want precies zo voelde ik mij, toen een eenvoudige dorpspredikant naar mij wees en zei: “Jongeman, kijk! Jezus Christus zegt tegen u: ‘Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde; want Ik ben God en niemand meer.’”

Ik keek — en ik werd gered, gered door hetzelfde evangelie dat ik vanavond aan u verkondig. En nu — nu dit het laatste zondagavonduur van het jaar is, misschien wel de **laatste evangelie-uitnodiging** die u ooit zult horen —

herhaal ik met alle ernst de laatste woorden van de Bijbel: “De Geest en de bruid zeggen: Kom! En laat wie het hoort, zeggen: Kom! En laat wie dorst heeft, komen. En wie wil, neme van het water des levens, om niet.”

Deze uitnodiging past volmaakt bij Johannes 3:16, datzelfde evangelie-vers dat we allemaal kennen, en ook bij de woorden van Christus in onze tekst: “Wie tot Mij komt — die zal Ik beslist niet uitwerpen.” John Bunyan zei dat dit “wie” iedereen in de wereld omvat. Christus zal **geen enkel**

mens afwijzen die in geloof tot Hem komt — niet om enige reden, niet op enig motief, niet om wat dan ook. Die oude, statige Engelse uitdrukking — “*Ik zal hem beslist niet uitwerpen*” — is als een **vuurwaard van genade** dat de gelovige omringt, zodat geen macht in hemel of hel hem ooit uit Christus’ armen kan dringen.

Wat zegt ú hierop, mijn toehoorders? Ik heb sommigen van u al **honderden keren** gesmeekt, maar nu — in mijn laatste zondag-boodschap van dit jaar — vraag ik u nog één keer:

Zult u tot Christus komen?

Wanneer dan? Morgen?

Morgen betekent: *nooit*, want morgen komt niet.

Straks?

Straks betekent: *u bent het niet werkelijk van plan*.

De tekst spreekt in de **tegenwoordige tijd**: “Wie tot Mij komt...” Want de Schrift zegt: “Nu is het de tijd van het welbehagen; zie, nu is de dag van het heil.” **Vertrouw nu op Jezus**, zondaar. Leg uw ziel in Zijn handen, zoals u uw geld toevertrouwt aan uw bank, of uw lichaam aan uw arts. “Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult behouden worden.” O, mocht de Heilige Geest u nú overtuigen, zodat u zegt:

“Deze redding is voor zondaren — en omdat ik een zondaar ben, past dit evangelie ook mij. Heere, ik aanvaard het, en ik prijs U. Want ik, een arm, verdorven, verloren mens, kom tot U en ben gered — nu, en voor eeuwig. Ere zij Uw heilige Naam! Amen.”

